

TMMOB 28 Temmuz mitingi öncesi

ARTIK YETER !

MÜHENDİS VE MİMARLARIN ÜCRETLERİ

İNSANCA YAŞANACAK BİR DÜZEYE ÇIKARTILMALIDIR.

Yıllardır uygulanan yeni liberal ekonomik politikalar sonucunda ülkemiz ekonomisinin temel dengeleri yitirilmiş, üretimden uzaklaşmış, şiddeti her defasında daha da artan ekonomik ve sosyal bunalım süreçleri birbirini izlemiştir. Bu süreçler çalışanların ücretlerinde her defasında çok büyük düşüşler yaratmıştır. Son olarak yaşanan Şubat krizi ve sonrası güçlü ekonomiye geçiş programı adı altında gündeme getirilen istikrar programı ile çöküşün faturası yine çalışanlara ve halkımıza kesilmiştir. Bu ekonomik kötüye gidişten en fazla etkilenenlerin başında da kamu çalışanı mühendis ve mimarlar gelmektedir.

Üretimin, gelişmenin, kalkınmanın vazgeçilmez unsurlarından olan, ülkenin ve halkının çıkarları doğrultusundaki görüş ve önerileri yıllardır kulak ardı edilen mühendis ve mimarlar; elektrikten–suya, tarımdan–ormancılığa, sanayiden–enerjiye, madencilikten–petrole, kentleşmeden–çevreye varıncaya kadar, yaşamın her alanında çok zor koşullarda görev yapmaktadırlar. TMMOB; bir yandan birbirini izleyen devalüasyonların, enflasyonun, işsizliğin ve pahalılığın; öte yandan baskıların, sürgünlerin ve anti-demokratik uygulamaların arttığı ülkemizde, mühendis ve mimarlardan hala özveri istenmesini kabul etmemektedir. Bizlerden özveri isteyenler, öncelikle ülke kaynaklarının kimlere peşkeş çekildiğini, milyarlarca doların kimlere hortumlatıldığını, bizlere kapütülasyonlar niteliğindeki yasaları dayatan IMF ve Dünya Bankası politikalarının hesabını vermelidirler.

Ülkemiz; dünyada kamu çalışanlarına grevli-toplu sözleşmeli pazarlık gücü olan sendikal hakların tanınmadığı sayılı ülkelerden biridir. Kamu çalışanlarının grevli-toplu sözleşmeli, özgürlükçü demokratik bir sendika için vermiş oldukları 11 yıllık mücadele ise şiddet ve baskılarla engellenmeye çalışılmış, hükümet altına imza koyduğu uluslararası sözleşmeleri de yok sayarak antidemokratik, yasakçı, sahte sendika yasasını çıkarmıştır. TMMOB ekonomik demokratik mücadelede etkin bir araç olan grevli toplu sözleşmeli sendikal haklar için ısrarlarına ve mücadelesine devam etmektedir.

Hükümet bir yandan yasakçı sendika yasasını, bir yandan da kamuda çalışanların ücretlerini iyileştirmek varolan dengesizlikleri gidermek için sözde yetki yasaları çıkarmaktadır. Alınan 3. Yetki yasası çerçevesinde yapılan düzenlemede yine mühendis ve mimarların ücretleri ile ilgili somut bir yaklaşım bulunmamaktadır. Bu yasa çerçevesinde 2002'den itibaren başlatılacak uygulamalar 4 sene gibi uzun bir süreye yayılmakta, çözüm değil aldatmaca yaşanmaktadır.

Enflasyonla mücadeleyi bahane eden hükümet, kamu çalışanlarının ücretlerine, 2000 yılında % 25, 2001 yılında %15 zam yapmış, ancak Şubat 2001 tarihinde yaşanan devalüasyon

nedeniyle bu kesim bir gecede % 40 oranında yoksullaşmıştır. Dayatılan IMF politikaları ülkemizde her alanda üretimin durmasına neden olmuştur. İçine itildiğimiz durumdan kurtulmanın en temel öğelerinden biri mühendis ve mimarlarla gerçekleştirilen üretim ekonomisi ve altyapı hizmetlerini hayata geçirmektir. Mühendis ve mimarları gözden çıkararak siyasal iktidarlar, üretimden ve temel altyapı yatırımlarından vazgeçerek çıkardıkları ve çıkarmak istedikleri IMF yasaları ile ülkemizi her geçen gün IMF, Dünya Bankası ve uluslararası tekelere daha da bağımlı hale getirmektedirler.

Haziran 2001 için asgari geçim tutarı 775 milyon TL/ay olarak açıklanırken, kamuda çalışan üyelerimiz ortalama 400 milyon TL/ay ücret almaktadırlar. Bu ücretle, mühendis ve mimarlar insanca bir yaşam sürdürebilmek bir yana, geçimini sağlayamamakta, asgari gereksinimlerini bile karşılayamamakta; yoksulluk sınırının altında yaşamaya zorlanmaktadır. Tablo.1’de görüldüğü gibi yıllardır siyasi iktidarların uyguladığı IMF ve Dünya Bankası politikaları sonucunda kamuda en üst düzeyde ücret alan üyelerimizin 1990’lı yıllarda yaklaşık 730 \$ olan ücretleri, dolar bazında yüzde yüzleri aşan bir gerileme ile günümüzde ortalama 350 \$’a inmiştir. Aynı tabloda, gelirlerin asgari geçim tutarlarına oranlaması da göstermektedir ki, on yıl içinde % 45 düzeyinde bir erimeyle yoksullaşma giderek derinleşmiştir.

Bunun yanı sıra kamu da farklı kurumlarda çalışan mühendis ve mimarlar ile aynı kurumda farklı statüde çalışan diğer personel arasında mühendis ve mimarlar aleyhine %300'lere varan ücret farklılıkları, eşit işe eşit ücret temelinde benzer hizmetler arasında ücret denkliğinin sağlanamamış olması, bu alanda yaşanan olumsuzlukları daha da artırmıştır. Ülkemizin imarında, sanayileşmesinde en büyük yatırımların sorumluluklarını üstlenen, onları planlayan, projelendiren, üreten, denetleyen, trilyonluk hakedişlere imza atan, yaşanan krizlerden çıkış yolu olan üretim ekonomisinin vazgeçilmez unsurları olan mühendis ve mimarlarımızın artık dayanacak gücü kalmamıştır.

1967 yılından bugüne kadar uygulanan politikalarla, kamuda çalışan üyelerimizin ücret ve alım gücü Tablo. 2.’de açıkça görülmektedir. 1954 yılından günümüze kadar ülkenin, üyelerinin ve halkının çıkarları doğrultusunda bir mücadeleyi yılmadan ve giderek güçlenerek sürdüren TMMOB ; üyeleri için artık dayanılmaz boyutlara ulaşan ve çözüm yolunda hiçbir olumlu adım atılmayan sorunları, bir kez daha alanlara çıkarak dile getirecektir.

TMMOB olarak;

- Bilim ve teknoloji politikaları temelinde ulusal kalkınma stratejilerinin uygulanmasını,
- Üretimden ve sanayileşmeden hızla uzaklaşan ülkemizde yeniden üretim, yatırım, istihdam ve hakça bölüşüm temelinde politikalara dönülmesini,
- Teknik hizmetin gerekli ve yeterli bir biçimde halkımızın çıkarları doğrultusunda ve yalnızca onun hizmetine sunulabilmesi için tüm anti-demokratik uygulamaların, baskıların ve sürgünlerin ortadan kaldırılmasını,
- Baskı, sürgün ve siyasi kadrolaşmaların durdurulmasını,
- Mühendis ve Mimarları yoksulluk sınırlarında yaşamaya mahkum eden meslek onurumuzu yok etmeye çalışan IMF patentli ücret politikalarına son verilmesini,
- Mühendis ve Mimarların kamudaki farklı ücret uygulamalarının kaldırılmasını, eşit işe eşit ücret uygulanmasını, üretim süreçlerindeki konumlarına, sorumluluklarına ve eğitim düzeylerine uygun bir ücretin yaşama geçirilmesini,
- Bugün birçok meslek grubuna (askeri personel, mülki-idari personel vb) ödenen tazminatlar, ek düzenlemeler ile Mühendislik-Mimarlık Görev Tazminatı adı altında mühendis ve mimarlara da ödenmesini,

- Teknik hizmetler sınıfı kapsamında ödenen özel hizmet tazminatlarının en az iki katı oranında artırılmasını, ek göstergelerin 1. derecede görev yapan mühendis ve mimarlar için en az 11.000 olmak üzere yeniden düzenlenmesini,
- Kamu Görevlileri Sendikalar Yasası'nın temel sendikal hakları güvenceye alan grevli-toplu sözleşmeli, özgürlükçü, demokratik ve katılımcı bir yasaya dönüştürülmesini,

TALEP EDİYORUZ.

TMMOB Haber Bülteni Temmuz 2001/ Bülten 16

Miting Özel Sayısı 2

ÖZELLEŞTİRMELERE HAYIR

Özellikle son 20 yıldır dünyada ve ülkemizde uygulanan ekonomik ve siyasal politikalar sonucunda “küreselleşme”nin ve “yeni dünya düzeni”nin bir yansıması olarak ortaya çıkan manzara daha fazla özelleştirme, daha fazla işsizlik, yoksulluk ve açlık olmuştur. Uluslararası tekeller ve bunların küresel örgütleri IMF, DB ve DTÖ; küreselleşen yeni dünyada, serbest pazar ekonomisi uygulamalarıyla, özgürlüklerin hayatın her alanında yaşam bulacağı, demokratik, şeffaf toplumun, ortak değerler olarak ortaya çıkacağını ifade etmişlerdir. Ancak küreselleşme politikaları ile birlikte neo-liberal politikaların yoğun olarak uygulandığı ülkelerde, serbestleştirme ve özelleştirme olarak tanımlanan bu politikalar sonucunda, işsizlik daha da artmış, kamu alanları talana açılmış, anti demokratik uygulamalar daha da yoğunlaşmış kısacası yolsuzluk ve yoksulluk düzenleri hüküm sürmeye başlamıştır.

Özelleştirme iddia edildiği gibi, verimliliği arttıran, işsizliği azaltan, hizmette kaliteyi sağlayan, ucuzluk getiren politikalar değildir. Ülkemizde; Et - Balık Kurumu özelleştirildi, hayvancılık yok edildi, Süt Endüstrisi Kurumu(SEK) özelleştirildi, süt fiyatları arttı, enerji alanında özelleştirme yapıldı, her ay elektrik fiyatlarına düzenli olarak zam yapılmaya başlandı, çimentodan demir çeliğe kadar özelleştirilen her sektörde hep aynı durum ortaya çıktı. Bu uygulamalar bize net olarak gösteriyor ki özelleştirmeler, halkımıza hiçbir yarar ve kaliteli hizmet sağlamamakta, ekonomiye olumlu bir katkısı olmamakta, sadece sermaye sınıfına kaynak aktarımına yaramaktadır. Ancak dünyanın her yerinde olduğu gibi, ülkemizde de, yıllarca, özelleştirmenin asıl yüzü gizlenebilmiş, özelleştirmeden zarar gören geniş halk kesimleri, yalanlarla kandırılmıştır. Özelleştirme ile işçiler işsiz bırakılmakta, daha da yoksulluğa itilmekte, örgütsüzleştirilmektedir. Özelleştirme sonucu geniş halk yığınları her şeyi daha da pahalı tüketme zorunluluğuna itilmekte, eğitimden sağlığa her şey paralı hale getirilmektedir. Artık yaşananlar noktasında özelleştirmenin içyüzü açığa çıkmıştır. İşyerleri birer birer elden çıkarılmakta, buna ciddi bir karşı duruş örgütlenememektedir.

Elektrik, Doğalgaz, TELEKOM, TEKEL, Bankacılık, Şeker, Tütün vb. sektörlerine yönelik IMF ve Dünya Bankasının dayatması sonucu çıkartılan yasalarla bu sektörler çok uluslu şirketlerin denetimine ve mülkiyetine sunulmaktadır. Bunlarla da yetinilmemekte kamu arazi ve binaları satılığa çıkartılarak, ülkemizin uluslararası sermayeye toptan satışı öngörülmektedir. Uluslararası sermaye; yaygınlaşmasının önündeki engelleri, oluşturduğu

kurumları (IMF, DB, DTÖ) aracılığıyla aşmaktadır. Ekonomik olarak bağımlılaştırılan ülkelere, uluslararası sermayenin yatırımlarının önündeki engelleri kaldırmaya yönelik, hukuki ve siyasal adımlar atılmaktadır. (Çok Taraflı Yatırım Anlaşmaları, Uluslararası Tahkim, Endüstri Bölgeleri vb.)

Ülkemizde; enerji, tarım, haberleşme, madencilik, orman, kamu taşınmazları, eğitim, sağlık, sosyal güvenlik vb. alanlarında özelleştirmelerle ağır darbeler yaşanmakta, yoksulluk ve gelir dağılımı adaletsizliği ise dayanılmaz boyutlara ulaşmıştır. Devleti küçültme adı altında, yağmayı büyüten bir süreç yaşamaktayız. IMF ve Dünya Bankası direktifleriyle başta sağlık, eğitim, sosyal güvenlik, haberleşme ve enerji gibi kamu eliyle sürdürülen hizmetler ticarileştirilmekte, özelleştirmeyi olmazsa olmaz koşul olarak görenler, “devlet elini ekonomiden çeksin” diyenler, gelişmiş ülkelerde devletin ekonomideki yüzde 50’ye yaklaşan payını kamuoyundan saklamaktadırlar. Bugün, devletin ekonomideki payı, ABD’de %32.2, Almanya’da %53.6, İsveç’te %58.5 iken, Türkiye’de %23.9’dur. Ülkemizde ise, devletin ekonomideki payını azaltma adına tam bir yağma ve talan gerçekleştiriliyor. Bunun en son örneği Şeker, Tütün, Doğalgaz, Enerji Piyasası Kanunları ve TELEKOM’ dur. Ülkemizde son yaşanan krizle ortaya çıkan 40 milyar dolarlık soygunun kimler tarafından gerçekleştirildiği kamuoyuna açıklanmazken, özelleştirmeler sonucu ne kadar kaynak yaratılacağı, gerçekleri yansıtmayan bir şekilde anlatılmaya çalışılmaktadır.

IMF ve DB’nin ısrarla istediği özelleştirmeler, bizleri daha da yoksullaştırıyor, yatırım ve üretimden uzaklaştırıyor. Bugüne değin özelleştirilen 128 kuruluşta sendikalı çalışan her 10 emekçiden 8’i işten atıldı, bu işyerlerinde sendikasızlaştırma oranı %72’ye yükselerek, özelleştirmeler nedeniyle yaklaşık 1 milyon çalışan emekçi işsiz kalmıştır.

IMF – DB Politikaları ve ÖZELLEŞTİRME

- Sosyal güvenlik, sağlık ve eğitime ayrılan kamu harcamalarının kısılması sonucu; tedavisi kolay ve önlenebilir kolera, sarılık, tifo, sıtma gibi bulaşıcı hastalıklarda ve bebek ölümlerinde artış, milyonlarca eğitimsiz ucuz işgücü yani, sağlıksız ve eğitimsiz yeni nesil,
- Devletin boş bıraktığı “yüksek kar” vadeden alanlara, özellikle yabancı sermayenin girmesini sağlayacak “özelleştirme uygulamaları”, IMF politikalarının ana hedefidir. Bunun sonucu; Özelleştirme, taşeronlaştırma ile gelen işten atmalar, ücretlerde düşme, kamu hizmetlerinde niteliksel ve niceliksel azalma yani, işsizlik, yoksulluk ve yaşam kalitesinde düşüş,
- Uluslararası şirketlerin kolayca her sektöre girebilmesini sağlayan yasaların çıkarılması ve anlaşmazlıkların o ülkenin ulusal yasaları ile değil, uluslararası tahkim yolu ile çözümünü öngören anlaşmaların imzalanması sonucu; devletin varlığının temeli olan “kamu yararının gözetilmesi” ilkesinden vazgeçilip, “şirketlerin ekonomik çıkarlarının gözetilmesi” ilkesinin hakim kılınması, uluslararası şirketlerin herhangi bir sorunla karşılaştıklarında “ev sahibi” devletten yüklü tazminatlar alabilmesi, stratejik sektörlerde bile devlet denetiminin ortadan kalkması, küçük işyerlerinin tekelleri rekabete dayanamayarak kapanması, işsizliğin artması, ulusal kaynakların yabancı tekellerin istekleri doğrultusunda yönlendirilmesi, çalışma ve çevre standartlarının düşmesi yani, ulusal bağımsızlığın ortadan kalması, ülkenin doğal kaynaklarının uluslararası şirketlerce talan edilmesi,
- Ulusal ekonominin korunmasına yönelik olarak ithal mallar için devlet müdahalesinin (kota, tarifeler, asgari norm ve standartlar) ortadan kaldırılması sonucu, uluslararası tekellerin

kolayca iç piyasalara girmesi, yerli üreticilerin, daha donanımlı ve zengin yabancılarla rekabet edemeyerek iflas etmeleri veya onların “bayisi” durumuna düşmeleri, ulusal ölçekteki işyerlerinin kapanması, işsizliğin artması, uluslararası tekelere karşı rekabet şansı azalan ulusal sermayenin yok olması, tarımda sübvansiyonun kalkmasıyla temel tüketim maddelerinde fiyatların yükselmesi, halkın alım gücünün düşmesi, sübvansiyonun kesildiği sektörlerde işsizliğin artması, kente göçün hızlanması yani, işsizlik, yoksulluk ve yolsuzluk,

• Dış borçların ödenmesi amacıyla gerekli döviz girdisinin sağlanabilmesi için ekonomi, tamamen ihracata dayalı bir biçimde örgütlenir ve üretim ülke ihtiyaçlarına göre değil, uluslararası rekabet koşullarına göre yapılır. Bunun sonucu; uluslararası bir krizin ihracata dayanan ekonomiyi felç etmesi, ihracata bel bağlayan bir ekonomide, acımasız uluslararası rekabet ortamında, ücretlerin minimumda tutulabilmesi için sendikalılığa ve sendikalara karşı baskı ve güç kullanılması, küçük üreticilerin kentlere hızlı göçü, işsizlik, ucuz işgücü, bir toprak planlaması yapılmadan, en verimli toprakların en iyi para getiren ihraç ürünlerini yaratan fabrikalara ayrılması, temel tarım ürünlerinin ise daha verimsiz topraklarda yetiştirilmesi, erozyonların artması, tarımda, ihracata yönelik olarak çiftçilerin tek ürüne yoğunlaşmaya teşvik edilmeleri nedeniyle, topraktaki doğal dengenin bozulması, haşere ve bitki virüslerinin hızla bütün ürüne yayılması ve hasadı yok etmesi, kendi üretebileceği alanlarda bile ülkenin ithal ürünlere bağımlı hale gelmesi, ormanlar ve maden kaynaklarının hızla tüketilmesi, çevrenin tahribi yani, dışa bağımlı bir ekonomi, sömürü, talan ve doğanın onarılmaz tahribi,

anlamına gelmektedir.

Bu saldırıya karşı emekçiler de topyekün karşı durmalıdır. Karşı duruş, artık hukuki mücadele, basın açıklamaları, mitingler boyutundan çıkarılmalıdır. Özelleştirme karşıtı işyeri komiteleri, tüm işyerlerinde yaygınlaştırılmalıdır. Genel olarak özelleştirmeye karşı çıkmak bir yana, hepimizin emeğiyle ve alın teriyle gerçekleştirilen kamu kuruluşlarının yok pahasına satışını önlemek gerekir. Kamu kuruluşunda çalışan tüm emek kesiminin temsilcileri, o kuruluşun tüm stratejik kararlarını, tüm hesaplarını, tüm dökümlerini incelemeli; yolsuzlukları, haksızlıkları, yanlış politika uygulamalarını denetlemeli ve burada gördüğü aksaklıkları, eksiklikleri, kuraldışı, hukuk dışı uygulamaları kamuoyuna yansıtmalıdır. Özelleştirmeye karşı”KAMULAŞTIRMA” şiarı her alanda yükseltilmelidir. Tüm çalışanların özelleştirme politikalarına karşı mücadelesi artarak sürecektir. TMMOB özelleştirme ve kamu alanlarının talanına karşı duruşunu;

27 TEMMUZ 2001 TARİHİNDE SAAT 17:30’DA TMMOB VE ODA YÖNETİM KURULU ÜYELERİ İLE GÜVENPARK’TA, 28 TEMMUZ 2001 TARİHİNDE TMMOB ÜYELERİ İLE BİRLİKTE ANKARA’DA YAPACAĞI MİTİNGLE SÜRDÜRMEYE DEVAM EDECEKTİR. ÜLKEMİZE , MESLEĞİMİZE ve ONURUMUZA SAHİP ÇIKIYORUZ BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE ve İNSANCA YAŞAM

TMMOB Haber Bülteni Temmuz 2001/ Bülten 16 - Miting Özel Sayısı 3

ARTIK YETER !

**Güçlü ekonomiye geçiş programı adı altında getirilen IMF ve Dünya Bankası dayatmalarına, TMMOB ve odaları dışlayan yapı denetimi yasasına, tarım, orman ve hazine arazilerinin satışına, Tütün, şeker, doğalgaz, petrol, enerji piyasası yasalarına, tahkime, özelleştirmelere, yasağcı sendika yasasına, kamu çalışanları mühendis ve mimarların yoksulluk sınırında bir yaşama mahkum edilmelerine, yaşanan siyasal ve ekonomik krizlerin faturasının halkımıza ödetilmesine, rant ekonomisine, her türlü yolsuzluk ve yoksulluğa
HAYIR**

ÜLKEMİZE, MESLEĞİMİZE ve ONURUMUZA SAHİP ÇIKIYORUZ

BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE! İNSANCA YAŞAM!

Ülkemiz uluslararası tekeller ve onların temsilcileri aracılığı ile yıllardır oynanan oyunlardan birini daha yaşamaktadır. Özelleştirme politikaları ile devlet tüm toplumsal görevlerinden soyutlanmaya çalışılmakta, ulaşım, sağlık, sosyal güvenlik, eğitim alanları yerli ve yabancı tekellere yeni bir yağma ve kar alanı olarak sunulmaktadır. Yer altı ve yer üstü kaynaklarımız, stratejik madenlerimiz uluslararası tekellere peşkeş çekilmeye çalışılmaktadır. Hayat damarlarımız olan ormanlarımız, tekellerin kullanımına sunularak tahrip edilmektedir. Kamusal bir mülkiyet olan tarım alanlarımız, ormanlarımız, meralarımız yok edilmeye çalışılmaktadır. Tarım ülkesi olan ülkemiz, IMF politikaları ile tarım yapamaz hale getirilmiş, Şeker Piyasası, Tütün Piyasası vb. gibi kanunlarla uluslararası tekellere bağımlı bir hale sokulmuştur. Mart 2001 – Temmuz 2001 tarihleri arasında IMF ve DB istekleri doğrultusunda TBMM’den 77 yasa geçmiştir. Ülkemizde IMF ve DB politikalarının hayata geçirilmesi ısrarla sürdürüldüğü sürece krizlere mahkum kalacaktır.

Ülkemiz IMF ile 18 stand-by düzenlemesine girişmiştir. Son olarak Kasım 2000 ve Şubat 2001 tarihlerinde ülkemizin yaşadığı krizlerle halkımız son 50 yılın en büyük yoksullaşmasını yaşamıştır. 2000 yılı başında enflasyonla mücadele programı adıyla uygulamaya sokulan Stand-by anlaşması 14 ayda iki krizden geçerek iflas etmiştir. Krizden çıkış arayan siyasal iktidar yine IMF’ye başvurarak “Türkiye’nin Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı” adıyla bir istikrar programı uygulamasını hayata geçirmek için kollarını sıvamıştır. Bu program 15 günde 15 yasa şeklinde adlandırılmış ve üç ana bölümden oluşmuştu. Birinci bölüm; Ekonomi yönetimi, Merkez Bankası Kanunu, Bankalar Kanunu, Bütçe Kanunundaki Değişiklikler, Görev Zararları, Borçlanma Kanunu, Bütçe Dışı Fonlar, ikinci bölüm (Devlet Tekelinin Yeniden Düzenlenmesi); Devlet İhale Kanunu, Tütün, Şeker, Doğalgaz, TELEKOM ve Sivil Havacılık Kanunu, üçüncü bölüm (Emek Piyasasının Yeniden Düzenlenmesi); İş Güvencesi Kanunu, Ekonomik Sosyal Konsey Kanunu.

IMF Yapısal Uyum Programlarını uygulayan ülkeler arasında yapılan araştırmalar, hiçbir ülkenin bu programı uygulayarak bir ekonomik büyüme kaydetmediğini, aksine ekonomik krizler yaşadığını gösteriyor. Bu ülkelerde, ekonomide tam bir istikrarsızlık hakim olmuş, kamu harcamaları kısılmış, ücretler dondurulmuş, ulusal paraları değer kaybetmiş, kişi başına düşen milli gelir gerilemiş, sefalet ve yoksulluk hakim olmuştur. Yıllardır IMF ve Dünya Bankası’nın örnek olarak gösterdiği Güney Kore, Tayvan gibi “mucize ekonomiler” 1990’ların sonunda büyük krizlere girdiler. Eski doğu bloku ve Latin Amerika ülkelerindeki uygulamaları da tam bir fiyaskoya dönüşen IMF şimdi yeni bir “mucize örnek” yaratmak istiyor. Bunun için de ülkemizi yeni bir laboratuvar gibi kullanıyor.

IMF ve Dünya Bankası için krizler, kapitalizmin yeniden yapılandırılması anlamına gelmekte, en son kriz siyasi iktidarın rejiminden sermaye mülkiyet yapısına kadar pek çok dengeyi yerinden oynatmaktadır. Her geçen gün bu bunalım daha da derinleşmekte, alınan önlemler ise sorunu çözmekten çok yeni sorunlar doğurmaktadır. Özellikle son yirmi yılda uygulanan politikalar ve 57. Hükümetin son iki yılda uyguladığı politikalar, oldukça yıkıcı sonuçlar doğurmuş, toplumun her kesiminden hoşnutsuzluk tepkileri yükselmeye başlamıştır. Bütçeden faize ayrılan pay Ocak 2001 tarihinde %34 iken ek bütçeyle %52,3'e yükselmiştir. 79 katrilyonluk bütçenin 41 katrilyonu faize, 9 katrilyonu ise diğer transferlere ayrılmıştır. Toplanan gelirlerin %20'sini Gelir Vergisi, %15'ini KDV, %10'unu Akaryakıt vergileri oluştururken, milli gelirin %60'ına el koyanların ödediği kurumlar vergisinin oranı ise yalnızca %5,5'tur. 1991 yılından 2001 yılına kadar ücret endeksi 3702,7 iken, enflasyon endeksi 13168,2 olmuştur. Gerçek ücretler 100 birimden 28,1 birime düşmüştür. Mühendis ve mimarların yaşama hakkının %71,9'u gasp edilmiştir. Bugün asgari ücret 88 \$ olmuştur. Asgari geçim tutarının 745 milyon olduğu, ev kiralarının 250-300 milyon olduğu bir ülkede, mühendis ve mimarları ortalama 350 milyonla yaşamaya mahkum etmek mühendis ve mimarları gözden çıkarmak anlamına gelmektedir.

IMF ve Dünya Bankası politikalarının alternatifsiz olduğu büyük bir yalan ve aldatmacadır. Bize çözüm, gereklilik, zorunluluk vb. gerekçelerle dayatılan bu politikalar çözüm olmak bir yana, yeni krizler ve çözümsüzlükler yaratmaktadır. Meksika, Asya ve son olarak ülkemizdeki yaşanan krizler bunun açık kanıtlarıdır. Yapılması gereken, IMF - Dünya Bankası politikalarını ve yerli uygulayıcılarını siyaset sahnesinden silip atmak, ülkenin bağımsızlığı için mücadele etmektir. Ücret, özlük hakları, demokrasi ve ülkenin bağımsızlığı için yürüttüğümüz mücadeleyi, uluslararası tekeller ve temsilcilerine karşı bir içerikle daha geliştirerek sürdürmektir.

TMMOB olarak

- Yaklaşık 50 yıldır uyguladıkları ekonomik, sosyal ve siyasal politikalarla, çalışanları ve geniş halk kesimini açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum edenlere,
- Ülke kaynaklarını rantiyeye, batık bankerlere, hayali ihracatçılara, kara paracılara aktaranlara,
- Ekonominin yönetimini IMF ve Dünya Bankasına, adaleti mafyaya, siyaseti bir avuç çıkar grubuna teslim edenlere,
- Demokratik ve şeffaf bir devlet yönetimi yerine, devlet içinde çeteleri barındıranlara ve bunları koruyanlara,
- Kamu kurumlarını özelleştirme adı altında uluslararası tekellere peşkeş çekenlere,
- Devlet olanaklarını kullanarak, yakın çevresini kalkındıranlara, her türlü yolsuzluğa, kirliliğe bulaşanlara ve bunları aklayanlara,
- Kamu kuruluşlarında hukuku hiçe sayarak, iş barışını bozarak partizanca kadrolaşanlara ve sürgün politikaları uygulayanlara,
- Bir avuç çıkar grubundan yapılan borçlanmalara %150 oranında faiz öderken, 8 milyon emekçinin tasarruflarını %5 nemalandıranlara ve birikimlerini hiç edenlere,

- Bütçe kanunları çıkartırlarken, bütçeden etkilenen kesimlerin temsilcisi kuruluşlarla görüşmek yerine, IMF direktiflerini emir olarak kabul edenlere ve ortalama 350 milyon TL alan mühendis mimarlara yıllık %10'luk sadaka zammını dayatanlara,
- Ücretler arasındaki dengesizliği gidereceğiz diyerek meclisten KHK çıkartma yetkisi alıp, ücretlerle ilgili hiçbir çalışma yapmadan, mühendis ve mimarların iş güvencesini ortadan kaldırmaya çalışanlara,
- Grevli ve toplu sözleşmeli sendikal hakkın kullandırılması yerine, ortaçağdan kalma zihniyetle kamu çalışanlarının kaderini tek yanlı olarak belirlemek isteyenlere, Özelleştirmelere, IMF politikalarına,
- Kamuda çalışan mühendis ve mimarların ekonomik özlük ve demokratik hak gasplarına,
- Yapı denetim yasasına,
- Tütün, Şeker, Doğalgaz, Petrol, Enerji Piyasası yasalarına,
- Kamu arazilerinin satılmasına,
- Tarımın bitirilmesine,
- Ormanlarımızın yok edilmesine,
- Başta boraks ve altın olmak üzere madenlerimizi uluslararası tekellere peşkeş çekmek isteyenlere

Hayır demek ve taleplerimizi bir kez daha haykırmak için

Miting Toplanma Yeri : Toros Sokak Miting Toplanma Saati : 10.00
Miting Alanı : Abdi İpekçi Parkı

27 TEMMUZ 2001 TARİHİNDE SAAT 17:30'DA TMMOB VE ODA YÖNETİM
KURULU ÜYELERİ İLE GÜVENPARK'TA

28 TEMMUZ 2001 TARİHİNDE ÜYELERİMİZ İLE BİRLİKTE ANKARA'DA
YAPACAĞIMIZ MİTİNGDE HALKIMIZLA BULUŞACAĞIZ.

TMMOB olarak bu sürece seyirci ve sadece şikayetçi olmayacağız, üyelerimiz ile birlikte ülkemizde yaşanan yıkım politikalarının payandası olmayacağız.

**SÖZ VERDİK, ÇOCUKLARIMIZA ONURLU BİR GELECEK BIRAKACAĞIZ
ÜLKEMİZE, MESLEĞİMİZE ve ONURUMUZA SAHİP ÇIKIYORUZ BAĞIMSIZ
DEMOKRATİK TÜRKİYE ve İNSANCA YAŞAM!**

**TMMOB OLARAK TALEPLERİMİZİ DUYURMAK İÇİN 27 TEMMUZ
TARİHİNDE SAAT 17:30'DA TMMOB VE ODA YÖNETİM KURULU
ÜYELERİ İLE GÜVENPARK'TA 28 TEMMUZ 2001 TARİHİNDE
ANKARA'DA ALANLARDA OLACAĞIZ.**

Ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal krizin sorumlusu serbest piyasa ekonomisi adı altında IMF ve Dünya Bankası politikalarına halkımızı mahkum edenlerdir. Ülkemizin ve halkımızın bugünü ve geleceğini karartan uluslararası finans kuruluşlarının güdümündeki programlardan vazgeçilmeli, ülkemizin ve halkımızın çıkarlarını temel alan politikalar uygulanmalıdır. Bu doğrultuda;

- Öncelikle politik bir yapısal dönüşüm gerçekleştirilmelidir. Mevcut siyasal anlayışlarla devam edilmesi, çözüm arayışlarını baştan sonuçsuz bırakacaktır.
- Bağımsız, demokratik ve sosyal hukuk devletinin gerçekleşmesi için, kendi halkını potansiyel suçlu sayan 1982 Anayasası yürürlükten kaldırılmalı, demokratik katılımı yeni bir Anayasa hazırlanmalıdır. Buna bağlı olarak yasalardaki anti-demokratik hükümler ayıklanmalı, demokratikleşmeye katkı sağlayacak yeni yasalar çıkarılmalı, uygulamalar da bu anlayışa koşut hale getirilmelidir. Demokrasinin maddi koşullarının yaratılabilmesi için kitlelerin ve örgütlerinin eşit yararlanabileceği ortamların yaratılması sağlanmalıdır. Öncelikle Siyasi Partiler Yasası ve Seçim Yasası bu doğrultuda değiştirilmelidir.
- Bilim ve teknoloji politikası temelinde insan ve doğal kaynaklarımızı üretime yönlendirecek, bir ulusal kalkınma stratejisi benimsenmelidir.
- Eşitlikçi, özgürlükçü ve eşit paylaşımcı bir yönetim anlayışı benimsenmeli ve bunu güvence altına alan yeni bir anayasa yapılmalıdır.
- Planlı ekonomiye dönülmeli ve sosyal anlayışlar çerçevesinde kamu yönetimi yeniden şekillendirilmeli; örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılmalı ve hukukun üstünlüğü yeniden sağlanmalıdır.
- Rant ekonomisinin yerine, planlı üretim ve istihdama, dengeli büyümeye dayalı bir ekonomik anlayış benimsenmelidir.
- Her alanda tam bağımsızlık esas alınmalı ve uluslararası tahkim reddedilmelidir.
- Ülke kaynaklarının yağmalanması önlenmelidir.
- Teknoloji geliştirmeye ağırlık verilmeli ve teknolojinin geniş kesimlerin refahına kullanılması sağlanmalıdır.
- Yıllardır uygulattıkları politikalarla, ülkemizi hem göbekten kendilerine bağımlı hale getiren hem de yoksullaştıran IMF ve Dünya Bankası başta olmak üzere, tüm uluslararası para kuruluşlarıyla ilişkiler kesilmelidir.
- Her attırdıkları adımdan sonra ülke kaynaklarının bir kısmını daha kendi ülkelerine aktaranlar, asıl bizlere borçludurlar. Bu yüzden dış borçlar ödenmemelidir.
- Ortak toplumsal birikimlerimizin belli bir kesime kaynak aktarımı olan iç borçlar sıfırlanmalıdır.
- Eşitlikçi ve özgürlükçü bir paylaşım dayalı yönetim anlayışı, yaşama geçirilmelidir.
- Bankacılık sektörü rantı esas alan değil ortak birikimleri yeniden ortak üretime aktaracak bir modele dönüştürülmelidir.
- Her türlü üretim dışı rant engellenmeli ve başta İMKB olmak üzere tüm uluslararası mali piyasalara kaynak aktarmaya neden olan yapılar dağıtılmalıdır.

- Kısa vadede ücretlilerin konumunu iyileştirmek için ücretler en azından yüzde yüz artırılmalıdır.
- Basında tekelleşme engellenmeli ve başta basın emekçilerinin özgürlüğü olmak üzere basın özgürlüğü sağlanmalıdır.
- Kent yaşamı öznesi insan ve yaşanabilir çevreci olan bir anlayışla yeniden şekillendirilmeli ve yeni bir yerel yönetim anlayışı yaşama geçirilmelidir.
- Kırsal kesimin durumunu düzeltmek için ilgili banka yeniden yapılandırılmalıdır. Köylülerin borçları silinmelidir. Kırsal kesim ile kentler arasındaki farklılığın ortadan kaldırılmasına yönelik bir program ivedilikle yaşama geçirilmelidir.
- Küçük ve orta ölçekli işletmeler, faiz yükünden kurtarılmalıdır.
- Yargı üzerindeki baskı kaldırılmalı ve yargı bağımsızlığı sağlanmalıdır.
- Bütçeler sosyal devlet anlayışı temel alınarak hazırlanmalı; silahlanma ve militarizm hedefli değil, halkın toplumsal gönencini esas alan bütçeler oluşturulmalıdır.
- Eğitim, sağlık, sosyal güvenlik başta olmak üzere tüm temel mal ve hizmetlerden herkesin eşit ve gereksinimi kadar yararlanabileceği bir yapı oluşturulmalıdır.
- Üniversitelerde bilimsel ve yönetsel özerklik sağlanmalı, eğitim, parasız olmalıdır.
- Örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalı, hukukun üstünlüğü yeniden sağlanmalı, her alanda grevli ve toplu sözleşmeli sendikal haklar verilmelidir.
- Kamu kurum ve kuruluşları kamusal hizmeti ülke çıkarları doğrultusunda en etkili şekilde verme anlayışıyla, üretimde rol alan bütün tarafların söz ve karar sahibi olduğu bir yapılanmaya dönüştürülmelidir.
- Bir hesap verme ve hesap sorma ortamı oluşturulmalı ve kamu yararı anlayışı ön plana koyularak, hiç kimsenin yaptığının yanına kalmadığı bir ortam yaratılmalıdır.
- Her kademedeki mafyalaşma ve çeteleşme önlenmeli ve tasfiye edilmelidir.
- Ülke ekonomisini çökertenler, halkı yoksullaştıranlar, işkenceciler ve çetelerden hesap sorulmalıdır.

TMMOB Haber Bülteni Temmuz 2001/ Bülten 16

Miting Özel Sayısı 5